

vliet, wat een lievelingsdenkbeeld van den lateren maire Blankenheym geweest schijnt te zijn. Na het standje op 6 Mei 1811 bij den doorvoer der conscrits voor de marine uit Oost-Friesland schijnt definitief tot zijn vervanging besloten te zijn en werd hij 27 Mei 1811 als maire opgevolgd door den heer Willem Suermond.

Wanneer De Marivault zijn zin gekregen had, dan was thans reeds de heer Blankenheym tot maire benoemd. Met den nieuwen titularis bleken al heel spoedig alle Fransche autoriteiten al even ontevreden te zijn. Willem Suermond was 6 December 1740 te Rotterdam geboren en was dus bij zijn benoeming reeds 71 jaar oud. Toen er nu in buitenland-schen en kolonialen handel niets meer verdiend kon worden, behoorde Suermond tot hen, die zich in den landbouw een nieuwe bron van inkomsten trachtten te bezorgen, o.a. door het droogleggen en bebouwen van den Lodewijks- later Wilhelminapolder op Zuid-Beveland.

Als maire is mij zijn houding niet geheel duidelijk. Soms krijgt men den indruk, dat hij welbewust het Fransche bestuur in alles tegenwerkte, soms dat hij nog te veel aan den ouden gang van zaken gewend was en zich niet met de nieuwe Fransche administratie kon verzoenen. Uit het feit dat hij intekende op de prent van den graveur d'histoire, David, waarop Napoleon voorkomt „avec bonté” de giften in ontvangst nemend, hem door al zijn onderdanen voor het herstel van het leger na den tocht van Rusland aangeboden, zou men opmaken dat hij toch wel iets voor de Fransche zaak voelde. Hij wilde als volgt ingeschreven worden op de lijst der intekenaren: „Willem Suermond, Maire de la Ville de Rotterdam a offert à Sa Majesté 50 cavaliers armés et équipés pour une premiere épreuve avant la lettre”. De naam van de stad zou dan ook vermeld worden op een der vlaggen bij de plechtigheid tegenwoordig.

Uit zijn portret zou men opmaken, dat Suermond een energieke persoonlijkheid met vasten wil was. Hij had reeds vroeger in de stadsregeering een aanzienlijke plaats ingenomen en was lid van den Staatsraad van Koning Lodewijk Napoleon geweest.

De Stassart sprak van „le peu de connaissance, le manque